

ЛОВѢЧЕСКІО ОУМЪ НА ВСАКІИ ДЕНЬ СА
 ПРОМѢНЪВА: ЗАЩОТО НИИ МНОГѠ ПА-
 ТИ ОУКОРАВАМЪ ЕДНО НѢЩО СЕГА, КОЕ-
 ТО МАЛѠ ПО НАПРѢДЪ ТВАРДѢ МНОГѠ
 ПОХВАЛАВАХМЕ. И ДА РЕЧЕМЪ ПАКЪ
 ДРУГО: КАКВОТО КОГА ГЛѢДА ЧЕЛОВѢКЪ
 ЕДНА ХЪБАВА И СВѢТЛА ДРЕХА, ИСПЕР-
 ВѠ СА ПРЕЗЫМАТЪ ОЧИТѢ МЪ Ѡ СВѢ-
 ТЛИНАТА, ТА НЕ МОЖЕ ДА САЗРЕ ТЪ-
 ТАЖИ, АКО ИМА НѢГДѢ Ѡ НѢЩО ѠКА-
 ЛЕНО, *) А СЛѢДЪ ВРЕМА, КОГАТО И СА
 НАГЛѢДА ХЪБАВѠ, КАТО ЧИ СА НАСЫГИ
 ВЕЧЕ НА СВѢТЛИНАТА И, НАЧНЕ ТОГИГА
 ДА ѠБИХОЖДА И ДА ИЗГЛѢДВА ПОРО-
 КИТѢ И, **) ТАКА И НА ПИСМАТА ПО-
 ГРѢШКИТѢ, КОИТО Ѡ БАРЗОТО ПИСА-
 НѢ НЕ СМЪ МОЖИЛИ ДА РАЗСЪДИМЪ,
 ВТОРИ ПАТЬ КАТО ГИ ПРЕГЛѢДАМЪ,
 ИЗА-

*) ѠПЛѢСКАНО, ѠЦАПАНО, ѠМАЗАНО.

**) КЪСЪРИТѢ И.